ויקהל - פקודי

① פרשיותינו מהוות לנו כיום השלמה מלאכת המשכן שלו"ה למצרים גם בשלושת השערות האחרונים, אלא מה שהם תשוב ומכו"ע בתכלית של הקב"ה לעולם.

② (בהפלגה) בפרשת "ויקהל" נלכד משה באומנם כלפי את התכונה בעתונה למלאכת המשכן. יצוד לנו שאל אחד מישראל של מסופק עקים אלה של תכ"ע (המצוות בעצמן - רק הפגור כולנו עם כל פרטיו יכולים לעשות כך. מעוך מחשבה כי, לקהלת הקהל הימוסך הפיבור הראשון בקהבינו, בית. נמוכה נוכחות מלאה של כל עדת בנ"י - "ישראל". ערכו של המשכן כמרכז רוחני בישראל מתגלה "בישראל בעולה של כל תלקי העם בהקמתו. כשה הנ"ל עמדו בנ"י ישראל במבחן של התנדבות הפרט לצרכי הכלל - שנאמר: = והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר = (לו, 7)

③ בפרשת פקודי, שהיא מסיימת את הספר השני - ספר שמות - אנו לומדים על סדום שלאחר המשכן והקמתו, אם כי תוכרים לעשות כן, אם בפרשת "שמיני" ואם בפרשת "נשוא". כיון שההוראות ניתנו לעם במועדו יום כבור והמשכן הוקם בר"ח ניסן כפי שאנחנו נהוה בימים, כל המלאכה נמשכה אחוך בחות מ-6 חודשים ואלך הרבה בחות מצה. מסבירים פרשנים כי בין השאר, ע"י כי שהעם הבין שהקמת המשכן תביא להתגלות השכינה, לאחר שפעולקה בשינוי משרעת בחודשים מהטאו העגל.

④ במס' "מגילה" אנחנו לומדים בברייתא (דף י', עמ' ב'):
= אותו היום היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא כיום שנבראו בו שמים וארץ =
התכמים לומדים את כי מזה אחירה שזה - שבחוב במעשה בראשית - ו"ה' ערב ו"ה' בוקר יכו' — מספר בעמים. ולעומת כן, באשר הקמת המשכן - כתוב אם ~~xxx~~ = ו"ה' ביום הראשון = ולעם: = ו"ה' ביום כלות משה להקים את המשכן =

(5) אנחנו רואים אם כן, קשר בין תולדות סדר "בהעלותך" לבין סיומו של ספר "שמות".
- קידוש היום (הצמן) - והוא בכל יום ה-7 יתד לסוגיה לברכה: הנשמה ויברא.
- קידוש הלחם - (שמות יג, 9-5)
- קידוש המקום - (שמות כה, 9-8)

(6) הקדושה המשולשת - בטו' בפיוטים פרשתנו - ★ הקדושות הללו מהוות שלושה הבטים של מקום אחד.

(7) מיטת נישואין

(8) טעם המשכן - (א) המדרש של במדבר רבה - מה הקושי?
(ב) כי טוב במעשה בראשית:
xz כי-טוב: תוף מיום ב', שתי ① פרפראות
② רש"י שם
שתי - לאן קריאה? קַחְתָּ, בְּרֵכְתָּ, נשמה יתירה.
כאן - רש"י: ה' שתי מתי שתאמר, אבל לעיל יש 3 וי"ו (כז, 28)
- מתאחדות? השרות השינוי בתחנות.

(9) עיקולין על הלחם ↔ וַיִּקְחוּ הלחם על אהרון (לב, 1)
לאור שאנו רואים עיקולין בשתי הפעמים אלו כעת לנו ברורה בנושא במשכן בולט:
אומר התש"ך: "הנושם כאדרבו ... ונאדרבו במשכן"

(10) הפרשה מפרטת: לה, 22, 25, 26, 29; לט - 9

(A) (11) נתשע'

התנגדותן של הנשים:

באשר הפסוק = ויבואו הנשים על הנשים = מפרש הדמב"ן שהאבות נשבעו ונכרתו אותה שותפות נשותיהן. הנשים הן אבות ובריקו אומה מ"ד, אחריהן באו האבות.

קושיה: למה לעקל - המצרי?

אבל - כן בשמה למשכן ← משום טעמי מצפון.

- עוד כסבר: שהנשים הוו שם בעלותן כד' הי'ובית ולהלות במו שנתבאר שהפלח לוקחים ... למשכן ולא לעקל.

(B-11) מעשה יהודה - שוי"ר ר"ע"ם - לימוק הלבב'

"במשך חכמה": 2 כתובים בפרשה: לה' - כב, 25
(מתנור)

(C-11) תפקידה של הנישה מכוקד ובולט במלוכת המשכן -
רק"ן קתי': "חכמת נ"ש במעשה, בטרילות בדב' בית, ובבוד בעלה.
ולכן, מצאו חז"ל כלל מד תורה לבנות"
מלוקת תפקידם כו אינה מקטנה ערכה של הנישה - הי'ו
הי'ו שמחה בשעת הנתנן בעקל - יותר מהנישים, תמיהתה הגדלה
אותה מהתנגדו נשות, בקלל שלא למדה תורה הי'ו לכל תפשה
"הי'רים" לסטיות. ולכן סרה מדרך התורה אחר בעה לכל
לעשות כל בפל וכל תמנה.
ולכן קבלו את כל הסתנו - שהבעלים השתמשו בהן בעקל
הפלח. לעומת כאן, בולטת בקיאתה ונידבותה לעבודת המשכן

⇐ על-אף שהן לכל הן בקיאות רבות את מעשה הפלח ⇒

(D-11) אמרו חז"ל: בינה יתירה נתן הקב"ה באישה יותר מבאיש.
וההוכחה הי'ו במלאכת המשכן ⇔ פלח. שם כתוב, חז"ל מ"מ
בינה כו לתפקידם בי"ם ואתה בכוונה, כד' לעשותה יפה לכל המשמעות,
ניכם הבית והמשפחה.

←

(D-11) (concluded)

= תכלית נעשים בראשה בי"ת = (משלי י"ז, 1)
= ראשית חכמה יראת ה' = (תהלים קי"א, 10)
מתוך יראת ה', הנעשים נמנעו מלהשתתף במעשה העגל וכן
שאחז להתנדב למלאכת המשכן — בראשה בי"ת בית ה'.
וכן, בהתקיד המיוחד של האי"ה בקרב העם ה'הוי':
⇐ רבוים להשרות השכינה בתוך בתי ישראל ⇒

(12) הקמת המשכן — פרק מ' — סוף פר' פקודי: מ', 2, 8

מספר התוכנה (בשם "לקוט מעכים"):
אמר ר' חנינא: בכ"ה בכסלו נאמרה מלאכת המשכן ונעשה
מקופל אד אחד בניסן
בהקשר לה שאומר "מעם לועז"
ביום הכבורים נתכ"ס הקב"ה שם ישראל על ערון העגל
וזוה למשה על מלאכת המשכן. מיד ראותר יום כפור משה בוה לבני ישראל
על נדבת המשכן ובשני ימים הביאו את כל הנדבה והתרומה
הנאומים לעבוד ובשלישי תורשים סיימו את כל מלאכת המשכן —
עד כ"ה בכסלו.
מאז ועד כ"ם באדר שמרו על המשכן ועל הכלים.

(13) מעם לועז ← את תסד: פירת המשכן

(14) למה בתאריך המיוחד — ר"ת ניסן — השש התורשים?
1) תורש של יחיד — רבוש הרוחני
2) שילוב הקורש עם החול
3) ראשון למעשה בראשית ומם ראשון לחי"ראת מצרים

ולגבי כל שנה רגילה, לגבי מעוברת, פרשיות ויקהל ופקודי
וקצירת תמיד בשבת בהתרונה של חודש אדר – להסמיך אותה לתקרובן
עץ הקמת המשכן ליום שבו הוקם – כ"ה ניסן.
ל' כאן סיימים לגבי –

ולחב) חודש ניסן הוא החודש שמו יצחק אבינו נולד ונגאלו,
מתוך הכתוב לומר "קרבנם יצחק" הוא עיקר הכרכוש הרוחני
שיש לעם ישראל.

ב) בגלל מעמדו הנשגב שלנו יש משמעות כפולה – בקודש עם
הגוי: פסח: הם הגאלו ואם יגיעו מצפים; שבועות – תם
הביכורים עם הם שמן תורה; סוכות – תם האוסף ונכר ליגאל
מצפים שבשעות הם מקבל הנין הסוכות. שם ר"ה – יום הדת
עולם ויום הדין.

רק יום כפור פנוי כלפי לקודש כי נצטוינו להתענות ולעלכים.
מקרים של סתמים שבולים אלה הם לשלה חול וקודש –
לקדש את הגוי הוא לתת לקודש לגיות גלוש מן המציאות
התומרית היום – יומי.

ר"ת ומודש ניסן הוא: = החודש הנה שם הוא חדשים =
ומי יכול לתלק את יומה הראשון של משנה החדש? אבל שם
של הוא. לכן בזוה. הקב"ה על הקמת המשכן ביום נה
כ', להוסיף משמעות של קודש.

ג) אומר הפסוק (מ', ב): ביום החודש הראשון באחד לחודש
[שם] מדובר על ר"ת מרכז, מסביר הוא לומר – בחודש הראשון
באחד לחודש — למה שם כן, ביום ~~החודש~~ החודש הראשון?
אלא שכתוב "הראשון" מוסבה עם ב' יום ועם על
החדש" – לומר ביום הראשון ובחודש הראשון – לא בר"ח
אלא ברגשון לשבת – ראשון למעשה בראשית.
כלומר משום הבין שה"ה ברשות של משה לעבד אן
לתסר תודשים בהשלם לזורך – ראוי כי נעשה כבר
באומרו "החודש הזה לכם לראש". וה"ז זוה אותו שהיום שבו
יוקם "המשכן" ה"ה באחד בשבת – לומר, ביום הראשון.

וכ"כ למה?

אין אפשרות לומר כאן למשכן, כי כיצד אפשר לבנות את הטעם מקרא כפשוטו - ברישא שאמרו - אלה תולדות ישראל - כולל עקודה וכיוצא בזה בתורה כולה — אף בבריאת העולם ושאר כיוצאות מעשים.

כי למשכן בא לבנות את הטעם עליכך של הכוכבים. למשכן נתנו שמיים לבנדר שלום לה יש משמעות.

בתוקפ פולא הישמעו כי יציאת מצרים עשתה אותו הישמעו. ובנוסף נוקמה בימים הכישמעו בשנות לומר שיום לה הוא הישמעו למעשה בריאת.

הקשה ומשכן בימים שמיים לה תואה להתניר לישראל את הישמעו. ענין יסודות אלה - בריאת העולם ויציאת מצרים. ומשכן שהוא ריבוי של מעשה בראשית בא אף לתנך את בני ישראל לשמעו שנתרוממה. עיי תכא לה.

ציות אף הסבה ל-ך ימי מילואים: מכיון שהיה ימי מילואים נתקבצה שם עניין ושבעת הימים

בכל שבעת ימי המילואים היה משה מעמיד המשכן ומפרקן.

ך ימים שעשו בהתמה ופריקה בערבובית. תוכן ובוהו. תהליך של יצירה ובריאה. אתר, ך ימים הוי המשכן ראוי לקבל בעמן תניית של ישראל. יצירה סופית. סדר. הוא אין כל לה. מעכיר הוא בריאת העולם? ואעיפ שנעשה בפחו ב-6 ימים ולא ב-ך, אלא שהם שבת יצירה הוי. - ועוד אלו למעט בבריאת: מן המשכן למדנו בני ישראל מה ששיתו בעשה.

אלך הנשים לבל שיתו בשתי המעל וכשכר עבור הוי נוהגות נשים לפיענח מלאכה בראש חודשים

ך שכר לנשים — ראש חודש

כי שמחה ניסף ב"אור הסא"ל" (משם):

הנוסח מביא הסבר מה "אבן עזרא" לגבי כל הרשימה
שמציינת כי שונות במקום אחד - לאור שאמנתיים ש:
= מציאו כל האות כבודו =
הנוסח משווה את כל תחום הדרת שכל המוסף מרגיש אותו
רית נעים ומושך - ולכן רק האל שמו אברי תוכ-הדרת נמצאים.
באמצעות אברים אלה, מרגישים שעת הדרת וע"י הקשיבה הדרת
~~שלחה~~ מתפשט לכל תלקי המוסף.
דבר דומה אנו מוצאים בעניין המשכן - שם תוכ'
הדות - פעילות רוחניות ממוקדת כי שם הי'ברים המתי'מים
לקלוט הדות'נויות הכלו. אך משם הנוכ מתפשט לכל מי שכות
ובמהלכה בימינו לכל העולם - כמו שהדרת מתפשט לכל אברי המוסף.

שבת שלום.